

Átutazóban

Az idegenforgalom sajátos ága a vallási turizmus. Ha valamelyest hasonlít is rá, nem sok köze van a zarándoklathoz, sok egyéb mellett hiányzik belőle az oda- és a visszaút fáradtsága, veszélyessége, a várakozás, a beteljesedés és a rá-érős feldolgozás. A repülőjegy-vásárlás és a szállodafoglalás, az útikönyvek böngészése, majd a fényképezőgép-csattogatás s aztán a fényképek nézegetése otthon, karosszékben nem mérhető egy középkori szentföldi zarándoklathoz. A csodák is elmaradnak. Még ha a veszély kezd is hasonló lenni; ilyenkor inkább otthon marad az utazó. (A bátrabbja viszont éppen hogy kihasználja a kisebb árakat.) Nem haszontalan, természetesen, még lelkileg sem, ha —maradjunk a keresztény úticéloknaál, bár van zsidó, muszlim, buddhista turizmus is— valaki végiglátogatja Jézus életének és szenvedésének helyszíneit, ha Pál apostol kisázsiai gyülekezeteinek emlékét keresi, bulgáriai vagy moldvai kolostorokba látogat. Bár a látvány és az „ott voltam” élménye a fő mozzanat, de megérinti a szent sírt, elmond egy imát egy olajfa alatt, hiszen kései hajtása lehet annak a fának, amely alatt Krisztus imádkozott, vagy a csoportot vezető lelkészével együtt elmélkedik egy törökországi szír kolostorban, részt vesz egy liturgián vagy inkább egy részén. Videózik is, hogy megmaradjon az élmény. Lourdes és Róma egy kissé más. S vannak, akik Santiago de Compostelába gyalognak — ha nem is egyhuzamban, hanem évről-évre a nyári szabadság alatt téve meg egy-egy szakaszt a bokát jól tartó túracipőben. De csoportban, mint rég, s naponta ugyanazt az útszakaszt bejárva, hogy estére a zarándokszállásra érjenek. Ez már több mint gyalogtúra. Évszázadokig Párizsból, Vézelayből, Le Puyból s a provence-i Arles-ből indultak az összeverődött csoportok. Ez a legdélibb volt a via Tolosana, hiszen a Pireneusokon való átkelés előtt az utolsó jelentős város Languedoc központja, Toulouse. Mindenki fölkereste Szent Severinus, vagy ahogy itt okszitánul mondják, Szent Sernin bazilikáját. Néhány hete egy januári, de ott már tavaszeli vasárnap délelőtt, átutazóban, oda mentem misére. Az egyházzenész —amellet hogy kötelességét teszi— azért is megy külhonban templomba, hogy tapasztalatokat szerezzen. Őszintén szólva, rosszabbra számítottam. Ha nem is voltak sokan, de kevesen se — még jó, hogy a volt gyarmatokról, Afrikából, Hátsó-Indiából meg máshonnan annyi jó hívő vándorolt be—, a pap, bár asszisztencia nélkül, de komolyan végezte a szertartást és röviden beszélt —el kellett érnem a repülőt—, az orgonista nem csak nagy számaiban tett ki magáért, hanem —nagy távolságból— ízlésesen kísért. S egy jó hangú, szimpatikus előénekes vezette az éneket az üres stallumokból. A kottából elképzelnél egy kissé jobban szólt az ordinárium, s a változó részek is. Zsinat utáni kompozíciók, kicsit modálisan, kicsit ritmusban mebuggyantva, hát még a zsolnártónusok, de azért hallatszik, szakember verejtékezte őket. Szépen, az egész évre kidolgozva.

Mint annyiszor, újra nagyon hálás voltam az Éneklő Egyházáért.